

Arrest

nr. 63 616 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juni 2011 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 juni 2011 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn. Op 6 augustus 2010 wordt hij door PZ Leuven aangetroffen in illegaal verblijf. Eén dag later werd hem, overeenkomstig artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

Verzoeker dient op 9 augustus 2010 een eerste asielaanvraag in. Op dezelfde dag wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten — asielzoeker (bijlage 13quinquies) betekend, alsmede een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis). Zijn dossier wordt op 11 augustus 2010 overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 7 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal- de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 54 517 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 januari 2011 wordt aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 30 mei 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 15 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater). Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

De persoon die verklaart te heten X. A.

geboren te B. , op (in) 20.10.1974

van nationaliteit: Nepal

die een asielaanvraag heeft ingediend op 30/05/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 9 augustus 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 11 augustus 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 7 september 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 januari 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 30 mei 2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een aantal documenten naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het alle kopieën betreft, dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het (het) resultaat kan zijn van knippen plakwerk dat wat er ook van zij, de betrokkene een kopie van een attest van functies in de partij dd. 31 juli 2007 naar voren brengt, dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de betrokkene een kopie van een ‘Nepaleze citizenship certificate’ en een vertaling ervan naar het Engels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk ‘certificate’ reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de betrokkene een kopie van een vraag om geld van UCPN met een vertaling naar het Engels naar voren brengt waarin gesteld wordt dat de betrokkene al zoveel keer om geld werd gevraagd, dat de betrokkene een dergelijke vraag reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de betrokkene een kopie van een attest van RPPN naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de betrokkene een kopie van een vraag om hulp aan de politie met een vertaling naar het Engels en een kopie van een lidmaatschapskaart met een vertaling naar het Engels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze beide documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 18 januari 2011 stelde dat ‘Een partijkaart toont slechts aan dat de persoon vernoemd op de kaart de beweging (financieel) steunt en vormt op zich geen bewijs van actief lidmaatschap, noch van nationaliteit of identiteit. Ze worden opgemaakt op basis van verklaarde gegevens en hebben slechts tot doel de band vast te stellen van een verklaarde identiteit met een organisatie. Het louter neerleggen van documenten is echter onvoldoende om de hiaten in en

de ongeloofwaardigheid van de verklaringen te herstellen.’, dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt.

Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had naar voren te brengen waarom hij zijn land van herkomst te verlaten zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen, in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

(...).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Door de Raad werd in deze op 20 juni 2011 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift prima facie blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn werd ingediend. In de beschikking werd benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

Ter terechtzitting werden omtrent de hierboven vermelde beschikking geen opmerkingen geuit door partijen.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing van 15 juni 2011 houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater)

4.1. Artikel 51/8, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens - dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen - aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen, mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de

interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “nieuwe” artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker een ernstig middel moet aanvoeren waarin hij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door hem aangevoerde “nieuwe gegevens” ten onrechte buiten beschouwing laat.

4.2. In het verzoekschrift voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker adstrueert dit middelonderdeel als volgt:

“Dat de Raad van State aan het begrip “nieuw” gegeven een ruime betekenis heeft gegeven, in de zin van “het kan gaan om een nieuw feit of een nieuw bewijs van een oud feit.”

Dat in onderhavig geval verzoeker nieuwe bewijzen aangaande een oud feit heeft aangehaald die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw.;

Dat verzoeker talloze pogingen had ondernomen om dit document te bemachtigen;

Dat de verwerende partij met haar blote stelling “dat de betrokkene een dergelijk attest dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag” niet aantoonde dat verzoeker in de mogelijkheid was om dit document te bemachtigen; Dat verzoeker immers afhankelijk is van de goodwill van zijn familieleden in zijn herkomstland;

Dat verzoeker deze documenten binnen een zo kort mogelijke tijdsruimte heeft laten overbrengen; Dat het bewijs van de mogelijkheid om deze documenten voor te leggen in eerdere asielprocedures niet voldoende naar recht wordt bijgebracht;

Dat wanneer verwerende partij haar beslissing steunt op motieven op basis waarvan ze besloot dat voormelde documenten geen nieuwe gegevens zijn in het licht van artikel 51/8 Vw, terwijl deze gegevens het bewijs bijbrengen van een oud (relevant) feit dat bovendien aangeeft dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/4 Vw waarbij de ernstige schade betrekking heeft op het recht op leven in de zin van artikel 2 E.V.R.M., en/of de aantasting van de fysieke integriteit door verbodshandelingen zoals gesteld in artikel 3 E.V.R.M., ze artikel 51/8 schendt”.

4.3. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de

commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer* 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

4.4. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

4.5. Verzoeker verklaart ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag nieuwe stukken te hebben voorgelegd. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Zoals reeds gesteld sluit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Op zicht kon aldus worden vastgesteld dat het enkel “*kopieën*” betroffen en de bestreden beslissing daarop oordeelt dat “*een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het (het) resultaat kan zijn van knip- en plakwerk*”. Tevens kon *prima facie* worden vastgesteld dat twee stukken, met name een kopie van een vraag om hulp aan de politie met een vertaling naar het Engels en een kopie van een lidmaatschapskaart met een vertaling naar het Engels, geen nieuwe stukken zijn nu deze werden voorgelegd tijdens de eerste asielaanvraag. Daarbij verwijst de bestreden beslissing naar het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 54517 van 18 januari 2011) daaromtrent dat “*Een partijkaart toont slechts aan dat de persoon vernoemd op de kaart de beweging (financieel) steunt en vormt op zich geen bewijs van actief lidmaatschap, noch van nationaliteit of identiteit. Ze worden opgemaakt op basis van verklaarde gegevens en hebben slechts tot doel de band vast te stellen van een verklaarde identiteit met een organisatie. Het louter neerleggen van documenten is echter onvoldoende om de hiaten in en de ongeloofwaardigheid van de verklaringen te herstellen*” en dat door verzoeker niet wordt weerlegd. Voorts kon tevens op zicht worden opgemerkt dat de overige stukken - het attest van de partijfuncties van 31 juli 2007, de ‘*Nepaleze citizenship certificate*’ en een vertaling ervan naar het Engels en een attest van RPP-N alsook de kopie van een vraag om geld van UCPN met een vertaling naar het Engels - die verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, weliswaar ‘*nieuw*’ kunnen zijn in die zin dat het nog niet eerder ter kennis werd gebracht van de verwerende partij, maar dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Over de omstandigheid dat verzoeker de stukken niet vroeger naar voor bracht, beperkt hij zich tot het melden dat hij “*talloze pogingen*” had ondernomen om deze stukken te bemachtigen en hij afhankelijk is van zijn familie.

4.6. *Prima facie* kon dan ook te worden vastgesteld dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht dat er, wat verzoeker betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de

zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Verzoeker heeft geen ernstig middel tot schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aangevoerd.

5. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juni 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

K. DECLERCK